

En Foraarsdag

Fra novellesamlingen
Drømme der svandt
1902

Af Jakob Hansen

e-bog.org

En Foraarsdag

Af Jakob Hansen

Fra: Drømme der svandt

Første gang udgivet på Gyldendals Forlag
1902

Digitaliseret bearbejdning ved

Kristoffer Hunsdahl

e-bog.org

Solen flammer ude over Havet, over alle Bække og Aaer, over Kær og Kilder, der risler i Enge.

Det damper af Plovfurerne i den fede, sorte Muld. Store Taageskyer klumper sig sammen højt oppe under Himlen; et koldt Vindpust daler ned fra dem, en isnende Skygge falder hen over Jorden. Langsomt svæver de bort som graa, tunge Fugle.

Og Himlen er blaa, sitrende blaa, fuld af Lærkesang og klingende Jubel, fuld af Foraarets friske Brise. Nyfødt skælver Bøgeløvet i Vinden. Fuglene flyver frem og

tilbage med Straa i Næbet; de parrer sig, de bygger Rede.

Og Menneskene flygter ud af den sodkvalme, vintersnavsede By. Derude er Engen blevet levende. Millioner af Græsstraa har i frodigt Mylder skudt frem af Jorden, og mellem dem mangefligede og buttede Blomsterplanter — lokkede frem af Solens Glans, lokkede frem af Haabet om at sætte Blomst og Frugt.

Helt frem mod Skovbrynet har Græsserne vovet sig; der staar de mere spredt som en Forpostkæde af blege, hvidgrønne Stængler. Der inde i Skyggen ruger endnu en Snedrive sammenkrøget over Jordsmonnet. Den er sunket sammen; den er fast som en knyttet Næve; men nedfaldent Løv og tilfygende Støv har

smudset den til og tæret paa den; snart vil den svinde helt.

Inde i Skoven er der en Leg af Lys og Skygge. Som muntre, hvidklædte unge Piger danser Solpletterne hen over den grønnende Skovbund, som kaade Egern piler de op ad de graanende Stammer, springer ud og ind mellem Kronerne som lyse Blink. Men Skyggen er i Hælene paa dem hastigt glidende, mildt favnende, attraasyg, skælvende af Savn og Længsel.

Bar og aaben stod Skoven i Vinters, aaben for alles Blikke, for alle Vinde. Nu bruser dens Løv i Vinden; nu bøjes dens Grene under Byrden af mange Blade, hænger ned og dølger over saa mangen sød Løndom, saa meget gryende Liv.

Bogfinkens syngende Skrig flakker om mellem Stammerne; Solsortens kælné, sanseligt bløde Fløjt lyder fra Buskens Skjul. —

Ud over Marken gaar et Menneskepar. Solen heder deres Legemer. Blodet stiger udad og prikker i Hud og Slimhinder som Myriader af fine Naale. Som et blødt, lunkent Bad risler det ned over Ryg, Lænder og Lemmer; alle haarde Muskelbundter blødnes og udvides i vellystfyldt, selvopgivende Mathed. Blodet stiger opad til Hjærnen som tør berusende Vin. Alle Tankeknuder og Knipper spundne af Angst og Kløgt smeltes, opløses, gøres til intet. Et Mylder af blomstrende Foraarsdrømme skyder frem i Stedet.

Aldrig har Manden følt sig saa stærk. Hvert Maal, han har sat sig, rykkes nær; han vil naa det, han føler Styrke dertil; hver luende Tanke i hans Hjerne, hver skælvende Fiber i hans Legem skal blive nyttet dertil. Og heller vil han dø end lide et Nederlag i sine inderste og dyreste Interesser.

Aldrig har Kvinden følt sig saa myg og god. Hun faar Taarer i Øjnene ved Tanken om den Tigger, hun jog fra Døren. Er jo dog Livet saa kort, at det kun skulde bruges til at sprede Lys og Lykke omkring sig. Hun bliver saa blød om Hjærtet, hun vakler, hendes Ben kan næppe bære hende.

De vandrer ind i Skoven. Der staar de fine, blegsottige Anemoner i selskabelige

Klynger, ærbare og stilkede som
velopdragne, korsetstrammede
Købstadsfrøkener, omgivne af en flov,
ubestemmelig Lugt.

En Lysning breder sig i Skoven, en smal
Bakkeryg dækket af fjorgammelt, vissent,
blødt og tottet Græs. Ved dens Fod staar
en mægtig Eg, hvis knudrede Grene er
halvt nøgne endnu, halvt dækkede af
rødgrønne, lysende Blade. Ved Egens Rod
har en Flok Violer slængt sig i Græsset;
rundt om staar Atmosfæren i Glød af deres
hidsigt æggende, modne Duft.

De to Mennesker har slaaet sig ned paa
den soltørrede Skrænt. De ligger paa
Ryggen, deres Næseborer inddrikker med
Velbehag den rene Luft; deres Blik taber
sig i det endeløse Himmelryms Fjærnhed.

Over deres Hoveder summer og syder det. Biller flyver frem og tilbage i saa kaad en Leg, brogede, metalglinsende grønne, funklende som Guld, sorte som Agat. Og spraglede 'Sommerfugle glider gennem Luften — røde, gule, blaa — som flyvende Blomster.

Ganske, ganske stille ligger de to Mennesker drømmende, stirrende ind i den blaa Luft. Langt borte lyder en Duren; det er Havet, der frigjort af Vinterens Lænker vugger sig ind mod Kysten.

Langt borte lyder en Klingen, en leende Jubel, en Sang af Aaer og Bække, der risler afsted gennem blomstersmykte Enge.

Og en Skælven, en sagte Vibreren kommer dem nær; det er de Tusinder af

Knopper, der aabner sig i Vestenvindens lune Favn.

Hun ligger der og stirrer op i den blaanende Himmel, saa fattig paa Tanker, saa fuld af skælvende Forundring; det tykkes hende, at Verden er bleven ny, hun selv en anden. Hun tænker:

Blot han nu ikke er vred paa mig. Saa kort er det siden, han kom mig i Møde, og jeg var kold og ligegyldig — men nu, nu! — Hvis han gør mig noget, da vil jeg lukke Øjnene og lade, som ser jeg det ikke. Jeg vil ikke fortørne ham tiere.

Og han lægger sin Arm om hendes Midje og drager hende lempeligt over mod sig. Da skælver hendes Legem et Nu som Søens Flade, der oprøres af et hastigt ilende Vindpust. Hendes Uro stilner, kun

hendes Læber dirrer i et ømt Smil med
bitte, bitte smaa søgende Bevægelser.
Hun glider ind til ham. Hun lukker
Øjnene. Hendes Kærlighed er som Solen;
hun vover ikke at se ind i den. —